

Sygn. akt V Ca 697/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Miśkowiec (spr.)
Sędziowie:	SO Zbigniew Podedworny SR del. Agnieszka Wiśniewska
Protokolant:	protokolant Iwona Szczygieł

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. T., M. T. (1)

przeciwko A.

o ustalenie

na skutek apelacji powódki H. T. oraz pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie

z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt II C 466/13

- zmienia zaskarżony wyrok i oddala powództwo oraz zasądza od H. T. i M. T. (1) na rzecz A. kwoty po 128,50 (sto dwadzieścia osiem 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- oddala apelację powódki H. T.;
- zasądza od H. T. na rzecz A. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 697/15

UZASADNIENIE

Powódki H. T. oraz M. T. (1) wystąpiły przeciwko ówczesnie W. w W. z żądaniem ustalenia, że wstąpiły w stosunek najmu lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), stanowiącym własność pozwanego. Powódki wniosły również o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania wg. norm przepisanych.

Pozwana, aktualnie A., wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania wg. norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 22 października 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie: I. ustalił, że M. T. (1) wstąpiła z dniem 6.03.2012 r. w stosunek najmu lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ulicy (...) w W. w miejsce A. T., II. powództwo wniesione przez H. T. oddalił w całości, III. zasądził od W. w W. na rzecz M. T. (1) kwotę 200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, IV. zasądził od H. T. na rzecz W. w W. kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń oraz rozważań poczynionych przez Sąd I instancji.

Decyzją Kierownika(...) i Administracji (...) z dnia 6 grudnia 1983 r. A. T. uzyskał przydział lokalu mieszkalnego o powierzchni (...) m2. Przy ustalaniu powierzchni lokalu uwzględniono członków rodziny osoby uprawnionej tj. małżonkę H. T. oraz dzieci: M. T. (1) i M. T. (2).

Wyrokiem z dnia 19 września 1994 r. Sąd Wojewódzki w Warszawie w sprawie o sygn. akt VI C 1351/93 rozwiązał przez rozwód związek małżeński między A. T., a H. T..

A. T. nieprzerwanie od 30 grudnia 1983 r. pozostawał zameldowany w W. przy ul. (...). Od dnia 11 maja 1993 r. posiadał uprawnienia do emerytury wojskowej. Prowadził działalność w zakresie handlu ziołami, w związku z czym często wyjeżdżał poza W., m.in. do Ł., S., T. oraz O., gdzie mieszkał jego brat oraz matka. A. T. z uwagi na częste i długotrwałe pobyty w O. wynajmował tam kawalerkę. Podczas ostatniego pobytu w O. zmarł nagle w dniu 6 marca 2012 r.

Od początku zamieszkiwania w lokalu przy ul. (...), aż do śmierci, A. T. posiadał tam swoje rzeczy tj. ubrania, książki, pamiątki rodzinne, kosmetyki. Dwukrotnie remontował przydzielony mu lokal. Po rozwodzie z H. T. zajmował duży pokój, była żona zaś spała w kuchni. Nosił się z zamiarem wykupu zajmowanego lokalu, jednakże z uwagi na chorobę alkoholową nie podjął czynności, które zmierzałyby do tego celu.

W mieszkaniu przy ul. (...) wraz z A. T. zamieszkiwała żona oraz dzieci M. T. (1) i M. T. (2). H. T. zarówno przed rozwodem, jak też po rozwiązaniu małżeństwa z uprawnionym do spornego mieszkania, uiszczała opłaty związane z użytkowaniem przedmiotowego lokalu. M. T. (2) opuścił dotychczas zajmowany lokal i przeprowadził się do W.. W mieszkaniu stale zamieszkiwała córka zmarłego.

Pomimo wystąpienia przez M. T. (1) oraz H. T. do Dyrektora W. w W. o uregulowanie tytułu prawnego do spornego lokalu, otrzymały decyzję odmowną. W wyniku odwołania, podtrzymano dotychczasową decyzję.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo należało uznać za uzasadnione w odniesieniu do żądania M. T. (1) na podstawie art. 189 k.p.c. W ocenie Sądu obie powódki posiadają interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia pomiędzy stronami stosunku najmu gdyż pozwana w korespondencji kierowanej do powódek stwierdziła, że nie ma podstaw prawnych by na rzecz powódek ustanowić tytuł prawny do zajmowanego lokalu.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, zarówno H. T., jak również M. T. (1) ujęte zostały w decyzji przydziału osobnej kwatery stałej z dnia 6 grudnia 1983 r., jako uprawniony członek rodziny żołnierza zawodowego, A. T.. Zarówno żona, jak i córka zmarłego zamieszkały w przedmiotowym lokalu od 1983 roku i stan taki trwa nieprzerwanie do dnia dzisiejszego. Sąd zaznaczył, iż pomimo, że małżeństwo H. T. z A. T. zostało rozwiązane przez rozwód w roku 1994r., powódka pozostała w mieszkaniu przy ul. (...), za które jako jedyna ponosi wszystkie koszty związane z eksploatacją lokalu. Pozwana, odmawia powódce zawarcia umowy najmu na piśmie, jednakże nadal pobiera należny czynsz i inne opłaty związane z eksploatacją lokalu, bez odszkodowania z bezumowne z niego korzystanie.

Sąd Rejonowy wskazał, że aktem notarialnym Rep A Nr (...) z dnia 27 marca 1998r., umową ustanowienia użytkownika wieczystego gruntu i przeniesienia własności budynków, Urząd Rejonowy w W., działający w imieniu Skarbu

Państwa oddał nieodpłatnie W. w W. użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej i przeniósł własność budynków znajdujących się na nieruchomościach wykorzystywanych na cele statutowe uczelni, co uniemożliwiało wykupienie lokalu na własność przez osoby uprawnione. Takie rozdysponowanie nieruchomościami naruszało normę art. 54a ust. 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (DZ.U. 1992r. Nr 10, poz. 40). Zgodnie ze zmianą wprowadzą przez art. 236 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami, art. 54a ust. 2 stanowił, iż nabycie prawa użytkowania wieczystego nie może naruszać praw osób trzecich. Tym samym wywłaszczenie nie powinno mieć miejsca.

Sąd Rejonowy powołał art. 256 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. 2012.572.j.t.), wedle którego z dniem wejścia w życie ustawy, tj. 1 września 2005r. grunty Skarbu Państwa pozostające w użytkowaniu wieczystym uczelni publicznej stają się jej własnością. Uzyskane w ten sposób prawo zostało zbyte przez WAT na rzecz Skarbu Państwa w roku 2006, zaś od roku 2007 najemcy mogli wykupywać najmowane przez nich lokale.

Uwadze Sądu I instancji nie umknął fakt, iż przepisy zawarte w ustawie z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2010, nr 206, poz. 1367 j.t.) na przestrzeni lat ulegały zmianie, w szczególności w okresie od 2005r. do chwili obecnej. Treść art. 28 ww. ustawy obowiązująca od 1995 r. regulowała sytuację małżonków zajmujących przydzieloną kwaterę po orzeczonym rozwodzie i potwierdzała prawo obojga do dalszego w nim zamieszkiwania lub przydziału lokalu zamiennego. Powyższy przepis został uchylony ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 116, poz. 1203), pozostawiając rozwiązania problemu wspólnego mieszkania byłym małżonkom.

Pomimo wystąpienia przez powódki w drodze pisma z dnia 13 grudnia 2012 r. o zawarcie umowy najmu, WAM udzielił odpowiedzi odmownej. Podniesiono, iż powódki nie spełniają wymogów sprecyzowanych w art. 8 ust. ustawy z dnia 22 stycznia 2010r. o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2010 Nr 28 poz. 143), zgodnie, z którym w razie śmierci osoby, która zamieszkiwała w lokalu mieszkalnym nie będącym kwaterą na podstawie tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego ustanowionego decyzją administracyjną, wspólnie zamieszkałe z nią osoby, o których mowa w art. 26 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP (Dz.U. 2010r. Nr 206 poz. 1367) tj. małżonek, wspólnie zamieszkałe dzieci własne, przysposobione, przyjęte na wychowanie na podstawie orzeczenia sądu opiekuńczego, do czasu zawarcia przez nie związku małżeńskiego, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25 roku życia, chyba, że przed tym dniem stały się niezdolne do pracy i samodzielnej egzystencji i nie zawarły związku małżeńskiego.

Sąd Rejonowy zważył, że z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż A. T. był emerytowanym wojskowym. Z dniem przejścia na emeryturę powód przestał być żołnierzem zawodowym. Był wprawdzie w dalszym ciągu uprawniony do zajmowania przyznanego mu w trakcie pełnienia służby wojskowej lokalu. Od chwili przejścia powoda na emeryturę istniejący pomiędzy powodem a stroną pozwaną stosunek prawny (stosunek najmu) podlegał przepisom Kodeksu cywilnego, a nie przepisom ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd I instancji powołując art. 691 k.c., wywiódł, że powódka M. T. (1) jako córka dotychczasowego najemcy lokalu, znajduje się w ustawowym katalogu uprawnionych.

Sąd podkreślił, że kolejnym wymogiem, którego spełnienie było konieczne, celem ustalenia wstąpienia w stosunek najmu było stałe zamieszkiwanie w przedmiotowym lokalu przed śmiercią uprawnionego. W sprawie niekwestionowanym był fakt, iż w lokalu pierwotnie przydzielonym A. T. od roku 1983 stale zamieszkiwała H. T. oraz M. T. (1), zaś M. T. (2) opuścił przedmiotowy lokal. Kwestią sporną był fakt, czy A. T. zamieszkiwał w lokalu nadal, czy też uprzednio go opuścił. Z ustalonego w toku postępowania stanu faktycznego wynika, iż często wyjeżdżał z W. i okresowo zamieszkiwał głównie w O., jednakże centrum jego spraw życiowych zawsze był lokal przy ul. (...), o czym świadczył fakt stałego pozostawania w nim należącego do powodu majątku ruchomego.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny niekwestionowanym winno być, iż M. T. (1) jako stale zamieszkująca w lokalu nr (...) przy ul. (...) w chwili śmierci jego dotychczasowego najemcy, a swego ojca A. T., wstąpiła z mocy prawa

w stosunek najmu. Odrębnie kształtuje się sytuacja H. T., która w chwili zgonu uprzedniego najemcy była już z nim rozwiedziona, a tym samym brak podstaw, aby uznać, iż wstąpiła w stosunek najmu na mocy art. 691 k.c.

Strona pozwana jako przegrywająca postępowanie została na podstawie art. 98 § 1 k.c. obciążona obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez M. T. (1), tj. opłaty od pozwu w kwocie 200 zł. Z kolei z uwagi na oddalenie powództwa H. T. została ona obciążona obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionego w kwocie 137 zł przez stronę pozwaną.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wywiedli powódka H. T. oraz pozwana.

Pozwana A. zaskarżyła wyrok w części tj. co do pkt I i III wnosząc o jego zmianę w zaskarżonym zakresie i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki M. T. (1) na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Orzeczeniu zarzuciła naruszenie: 1) art. 691 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie pomimo, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, że M. T. (1) nie zamieszkiwała z ojcem w spornym lokalu w chwili jego śmierci, 2) art. 233 k.p.c. i 316 k.p.c. poprzez bezzasadne nieuwzględnienie faktu niezamieszkiwania powódki z ojcem od 1992r. aż do jego śmierci, która miał miejsce w O.; 3) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie wskazania przyczyn nieuwzględnienia faktu wynikającego z pism matki powódki, że A. T. wyprowadził się ze spornego lokalu, a powódka w chwili śmierci ojca nie zamieszkiwała z nim w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W..

Powódka H. T. zaskarżyła wyrok w części, co do punktów II oraz IV. wnosząc o jego zmianę w zaskarżonej części poprzez orzeczenie: że ustala się, iż H. T. wstąpiła z dniem 6.03.2012 r. w stosunek najmu lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w W. w miejsce A. T. oraz oddalenie żądania W. Oddziału (...) w W. kwoty 137 zł tytułem zastępstwa procesowego, zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania na rzecz skarżącej za obie instancje, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu za obie instancje.

Orzeczeniu zarzuciła: 1) naruszenie przepisów prawa materialnego art. 691 § 1 i § 2 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie, pomimo ustalenia, iż H. T. zamieszkiwała z mężem A. T. w chwili jego śmierci; 2) nierozpoznania istoty sprawy, 3) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wydanego wyroku wobec nieuwzględnienia wniosku dowodowego apelującej o przesłuchanie świadka M. T. (2) na okoliczność zamieszkiwania oraz wspólnego prowadzenia gospodarstwa domowego, wychowywania dzieci, kierowania bieżącymi sprawami domowymi, wspólnego pożycia A. T. wraz z H. T. w lokalu przy ul. (...)) nieuwzględnienie klauzul wynikających z przepisów art. 5 k.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego podlegała uwzględnieniu jednak nie z uwagi na zasadność zarzutów w niej podniesionych, ale wobec naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego, które to naruszenie sąd odwoławczy zobligowany jest badać z urzędu, nawet pomimo braku trafnej argumentacji zawartej w apelacji A.. Natomiast apelacja powódki H. T. podlegała oddaleniu, bowiem zarzuty w niej podniesione nie mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia wnioskowanego w odwołaniu skarżącej.

Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie, które wadliwie poczynił Sąd I instancji, odnośnie tytułu prawnego przysługującego A. T. do spornego lokalu. Wbrew ustaleniom i rozważaniom Sądu Rejonowego nie sposób jest przyjąć w stanie faktycznym i prawnym, że A. T. łączyła z poprzednikiem prawnym pozwanego umowa najmu. Istotne dla ustalenia jakie prawo do lokalu mieszkalnego przysługiwało uprawnionemu są przepisy prawa z daty uzyskania przez A. T. statusu emeryta wojskowego, co nastąpiło w dniu 11 maja 1993 r. Przed tą datą bowiem, w/w posiadał prawo do kwatery. Ustawa z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych stanowiła w brzmieniu obowiązującym w maju 1993 r. w art. 11 ust. 1. pkt. 1, że żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej pełnionej jako służba stała zachowuje prawo do osobnej kwatery stałej, jeżeli nabył uprawnienie do emerytury wojskowej, co miało miejsce 11

maja 1993 r. Zatem z chwilą uzyskania przez A. T. statusu emeryta wojskowego nadal posiadał on prawo do kwatery stałej usytuowanej w przedmiotowym lokalu mieszkalnym. Prawo to nie uległo do śmierci byłego męża apelującej przekształceniu w stosunek najmu, zatem brak było podstaw do uwzględnienia powództwa o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu, skoro takowy nie istniał.

Sytuacja prawna lokali przeznaczonych na mieszkania dla żołnierzy WP była w dacie przejścia A. T. na emeryturę unormowana w ustawie z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych (Dz. U. Nr 19, poz. 121). Ustawa ta lokale takie określała jako osobne kwatery stałe i w sposób kompleksowy normowała całokształt zagadnień związanych z przydzieleniem tych kwater i z korzystaniem z nich. Jest to więc uregulowanie szczególne w stosunku do unormowania zawartego w ogólnych przepisach o najmie lokali mieszkalnych, mieszczących się w prawie lokalowych i w kodeksie cywilnym.

Zatem treść stosunku prawnego, powstałego między osobą, która uzyskała przydział osobnej kwatery stałej, a dysponentem tej kwatery, regulowały w dacie powyżej powołanej, przepisy ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych. Wówczas pod rządami tej ustawy A. T. uzyskał decyzję przydziału osobnej kwatery stałej i pod rządami tej ustawy został emerytem wojskowym. Przepisy tej ustawy warunkowały wydanie przydziału kwatery od stosunku administracyjnoprawnego, zawiązanego między tymi podmiotami na podstawie pełnienia przez żołnierza zawodowej służby wojskowej. To wskazuje, że prawo do zajmowania osobnej kwatery stałej, przydzielonej żołnierzowi, miało charakter stosunku administracyjnoprawnego zawiązanego z administracyjnoprawnym stosunkiem zawodowej służby wojskowej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1987 r. sygn. III CZP 62/87).

Przepis art. 691 k.c., przewidujący na wypadek śmierci najemcy wstąpienie w stosunek najmu osób mu bliskich wspólnie z nim zamieszkałych, nie ma zastosowania do osobnych kwater stałych w rozumieniu ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 19, poz. 121). Zgodnie przeto z zasadą, że uregulowanie szczególne ma pierwszeństwo przed ogólnym, należało uznać, iż art. 691 k.c. nie ma zastosowania do osobnych kwater stałych w rozumieniu ustawy z 20 maja 1976 r. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1979 r. sygn.. III CZP 33/79). Zatem przesłanki z niego wynikające i ich spełnienie w przypadku M. T. (1) lub ich nie spełnienie w przypadku H. T. jako byłej żony, nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Powództwo wywiedzione na podstawie art. 691 k.c. o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu podlegało zatem oddaleniu, albowiem pomiędzy dysponentem lokalu, a A. T., nie doszło do nawiązania stosunku najmu, a skoro takowy nie powstał, brak było podstaw do ustalenia wstąpienia w stosunek najmu.

Z tych też względów apelacja pozwanego podlegała uwzględnieniu, zaskarżony wyrok zmianie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa w całości. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za pierwszą instancję zapadło na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którą strona przegrywająca proces tj. powódki zobowiązana jest do zwrotu kosztów przeciwnikowi tj. pozwanemu w kwocie 128,50 zł.

Apelacja powódki H. T. podlegała oddaleniu, albowiem brak było podstaw dla zastosowania w sprawie art. 691 k.c. jak wskazano w rozważaniach powyższej części uzasadnienia.

Za chybiony zatem Sąd Okręgowy uznał pierwszy zarzut wniesionego środka zaskarżenia, gdyż apelująca nie mogła wstąpić w stosunek najmu po śmierci jej byłego męża, bowiem taki stosunek prawny w relacji A. T. – dysponent lokalu nie istniał.

Natomiast podnieść należy, że zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 20 maja 1976 r., w brzmieniu z daty rozvodu apelującej z A. T. w 1994 r., w razie orzeczenia rozvodu żołnierza zawodowego zajmującego osobną kwaterę stałą, rozwiedzeni małżonkowie zachowują prawo do zamieszkiwania w dotychczasowej kwaterze do czasu przekwaterowania. Na wniosek rozwiedzionych małżonków wojskowy organ kwaterunkowy dokonuje zamiany zajmowanej przez nich kwatery na dwa odrębne lokale mieszkalne, w granicach powierzchni mieszkalnej zbliżonej do dotychczas zajmowanej, przez przydzielenie żołnierzowi osobnej kwatery stałej, a rozwiedzionemu małżonkowi zamiennego

lokalu mieszkalnego. Zatem niewątpliwie po rozwodzie powódka miała prawo do zamieszkiwania w tej kwaterze do czasu przekwaterowania, które nie nastąpiło.

Zarzut zaniechania rozpoznania istoty sprawy okazał się nietrafny, sąd badał przesłanki wstąpienia w stosunek najmu, chociaż winien tego zaniechać oddalając powództwo wprost wobec braku stosunku najmu, którego istnienie w dacie zgonu uprawnionego jest niezbędne dla skuteczności roszczenia wywiedzonego na podstawie art. 691 k.c.

Powołując rozważania zawarte w powyższej części uzasadnienia, Sąd II instancji za niezasadny uznał trzeci zarzut apelacji. Okoliczności na jakie miałby zeznawać świadek M. T. (2) nie były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zmierzały bowiem do wykazania okoliczności statujących o wstąpieniu w stosunek najmu, który nie istniał w dacie śmierci A. T..

Zasady wynikające z przepisów art. 5 k.c. stanowią środek obrony pozwanego przed wytoczonym przeciwko niemu powództwem. Apelująca jest w niniejszym procesie powódką

Zatem nie do jej pozycji w procesie ma zastosowanie klauzula przewidziana w art. 5 k.c. stanowiąca, iż nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. W konkluzji powyższej konstatacji za chybiony należało uznać czwarty zarzut apelacji powódki.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c., orzekając o kosztach procesu za drugą instancję według zasady z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca proces zobowiązana jest do zwrotu kosztów przeciwnikowi. Zasądzoną od powódki H. T. kwotę stanowi 60 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej, obliczonego od wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 6 pkt 1 w zw. z § 12. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.